

Sygn. akt III C 354/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2020 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Rejonowego Anna Szarek

Protokolant – sekretarz sądowy Anna Ziemniewicz

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2020 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. P. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej

w S. na rzecz powoda Ł. P. (1) kwotę 9 455,96 zł (dziewięciu tysięcy czterystu pięćdziesięciu pięciu złotych i dziewięćdziesięciu sześciu groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 9 105,96 zł (dziewięciu tysięcy stu pięciu złotych i dziewięćdziesięciu sześciu groszy) od dnia 25 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty,

- 350 (trzystu pięćdziesięciu) złotych od dnia 21 października 2017 roku do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej

w S. na rzecz powoda Ł. P. (1) kwotę 2 790 (dwóch tysięcy siedmiuset dziewięćdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV zwraca pozwanej (...) Spółce Akcyjnej

w S. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 126 (stu dwudziestu sześciu) złotych tytułem niewykorzystane części zaliczki.

Sygn. akt III C 354/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 września 2020 roku

/w postępowaniu zwykłym/

Pozwem z dnia 7 sierpnia 2018 roku Ł. P. (2) wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 5100 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazano, że w wyniku kolizji z dnia 19 maja

2017 roku doszło do uszkodzenia należącego do powoda pojazdu marki V. o nr rejestracyjnym (...). Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego w (...) Spółce Akcyjnej w S.. Ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność za szkodę i w toku jej likwidacji oszacował szkodę wypłacając odszkodowanie w kwocie 4 536,31 zł. Powód nie zgadzając się z wysokością ustalonego odszkodowania, zlecił niezależnemu rzeczoznawcy oszacowanie szkody w pojeździe, na co poniósł wydatek w kwocie 350 zł. Z prywatnej ekspertyzy wynika, że szkoda w pojeździe powoda opiewa na kwotę 13 419,05 zł. Powód odwołał się od decyzji pozwanej

w przedmiocie ustalenia wysokości szkody wzywając ją jednocześnie do zapłaty odszkodowania uzupełniającego, jednak pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko. Powód wyjaśnił, że pozwem w niniejszej sprawie dochodzi kwoty 4 750 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu i 350 zł tytułem kosztów sporządzenia ekspertyzy przez niezależnego rzeczoznawcę oraz zastrzegł, że powyższa kwota nie wyczerpuje całości roszczenia przysługującego mu w związku z przedmiotową szkodą. W zakresie żądanych odsetek powód podał, że szkoda została zgłoszona pozwanej najpóźniej w dniu 25 maja 2017 roku i tym samym 30 dniowy termin na jej likwidację upłynął w dniu 24 czerwca 2017 roku, a zatem od dnia następnego powód jest uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie. W końcowej części uzasadnienia pozwu powód wskazał, że odszkodowanie należy się poszkodowanemu w wysokości hipotetycznych kosztów naprawy oraz przytoczył szereg orzeczeń Sądu Najwyższego na poparcie swojego stanowiska.

W dniu 22 listopada 2018 roku Referendarz sądowy w tutejszym Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod ówczesną sygn. akt III Nc 3304/18.

Pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty sprzeciwem domagając się oddalenia powództwa w całości. Uznając swoją odpowiedzialność co do zasady z uwagi zakwestionowała roszczenie co do wysokości podając, że ustalenie wysokości odszkodowania nie może polegać na wyliczeniu maksymalnych kosztów naprawy, ale musi uwzględniać również zasadę minimalizacji szkody oraz współpracy wierzyciela z dłużnikiem w zakresie naprawy uszkodzonego pojazdu. Gdyby pozwany miał wolę naprawy pojazdu, to mógłby tego dokonać w warsztacie wskazanym przez pozwaną za cenę 4 536,31 zł wynikającą

z kosztorysu naprawy sporządzonego przez pozwaną, czyli za cenę niższą niż wskazana w kosztorysie naprawy sporządzonym na zlecenie powoda. Ponadto pozwana podniosła, że powód nie wykazał zasadności przeprowadzenia naprawy pojazdu przy użyciu części nowych i oryginalnych. Bezzasadne jest również zdaniem pozwanej żądanie zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy, albowiem pozwana przedstawiła powodowi kalkulację rzeczywistych kosztów naprawy pozwalających na przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody i złożyła poszkodowanemu konkretną ofertę naprawy pojazdu za taką kwotę.

W piśmie z dnia 19 lutego 2020 roku powód, po zapoznaniu się z pisemną opinią biegłego sądowego L. C., rozszerzył powództwo o kwotę 4 355,96 zł domagając się zasądzenia od pozwanej kwoty 9 455,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia 25 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty, w tym kwoty 9 105,96 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu na skutek zdarzenia z dnia 19 maja 2017 roku i 350 zł tytułem odszkodowania za wydatek na sporządzenie opinii przez niezależnego rzeczoznawcę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 maja 2017 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzony został należący do Ł. P. (2) pojazd marki V. o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu zdarzenia sprawca kolizji legitymował się umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego w (...) Spółce Akcyjnej w S..

Niesporne.

W dniu 22 maja 2017 roku Ł. P. (2) zgłosił (...) Spółce Akcyjnej w S. szkodę powstałą w pojeździe marki V. o numerze rejestracyjnym (...).

Niesporne, a nadto:

- zgłoszenie szkody z dnia 22 maja 2017 roku (zapis na płycie CD, k. 95).

Pismem z dnia 6 czerwca 2017 roku (...) Spółka Akcyjna w S. poinformowała Ł. P. (2) o tym, że przyjęła odpowiedzialność za szkodę w w.w. pojeździe, ustaliła wysokość kosztów jego naprawy na kwotę 4 536,31 zł w oparciu o kosztorys naprawy i przekazała powyższą kwotę na wskazany przez poszkodowanego rachunek bankowy. Poinformowała również, że zapewnia możliwość naprawy pojazdu zgodnie z kosztorysem w warsztatach sieci partnerskiej za cenę przedstawioną w kalkulacji kosztów naprawy z uwzględnieniem ujętego w kalkulacji 15 % rabatu od całości kosztów naprawy, w sposób zapewniających przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego.

Dowód:

- pismo z dnia 6 czerwca 2017 roku (k. 66),

- kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 25 maja 2017 roku (k. 7 - 11, 67 - 72).

Ł. P. (2) nie zgodził się z wysokością szkody ustaloną przez (...) Towarzystwo (...) w S. i zlecił ustalenie kosztów naprawy pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) rzeczoznawcy z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, wyceny pojazdów, (...). Rzeczoznawca ten ustalił koszty naprawy na kwotę 13 419,05 zł brutto.

Za sporządzenie opinii P. O. wystawił na rzecz Ł. P. (2) fakturę VAT nr (...) na kwotę 350 zł brutto. Ł. P. (2) zapłacił ww. kwotę gotówką.

Dowód:

- opinia rzeczoznawcy P. O. (k. 13 – 16),

- faktura VAT nr (...) (k. 17).

Pismem z dnia 6 października 2017 roku Ł. P. (2), powołując się na ustalenia co do kosztów naprawy pojazdu wyliczonych przez rzeczoznawcę P. O., wezwał (...) Spółkę Akcyjną w S. do zapłaty kwoty 9 232,74 zł w terminie 14 dni, w tym kwoty 8 882,74 zł z tytułu pełnej kompensaty kosztów naprawy pojazdu i kwoty 350 zł tytułem rekompensaty kosztów poniesionych na sporządzenie kalkulacji naprawy. Do pisma załączona została faktura VAT nr (...).

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 6 października 2017 roku z potwierdzeniem odbioru (k. 18 – 22, 23).

Pismem z dnia 3 listopada 2017 roku (...) Spółka Akcyjna w S. odmówiła uzupełnienia odszkodowania i zwrotu kosztów prywatnej opinii, wskazując, że przyznane odszkodowanie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Dowód:

- pismo z dnia 3 listopada 2017 roku (k. 24).

Koszty naprawy pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), przy użyciu oryginalnych części zamiennych sygnowanych znakiem producenta pojazdu oraz przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę stosowanych przez odpowiednio wyposażone – w komorę lakierniczą i geometryczną ramę naprawczą – nieautoryzowane warsztaty naprawcze w 2017 roku w województwie (...), wynoszą 13 642,27 zł brutto.

Zastosowanie części oryginalnych nie spowoduje wzbogacenia powoda, a naprawa taka pozwoli odtworzyć stan najbardziej zbliżony do stanu sprzed szkody.

Przed zdarzeniem przedmiotowy pojazd nie posiadał części nieoryginalnych.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego L. C. (k. 102 – 111).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w przeważającej części uzasadnione.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 392 ze zmianami) oraz art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c.

Przepis art. 822 § 1 i 2 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§ 1). Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie natomiast z przepisem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną

w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w przepisie art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Przepis art. 415 k.c. stanowi natomiast, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Okoliczności kolizji z dnia 19 maja 2017 roku nie były pomiędzy stronami sporne. Również legitymacja czynna po stronie powoda i bierna pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. do występowania w niniejszym procesie nie budziły wątpliwości. Legitymacja bierna pozwanego ubezpieczyciela wynika z art. 19 ust. 1 zdanie pierwsze powołanej wyżej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zgodnie z treścią którego poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Było bowiem okolicznością niekwestionowaną, iż sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

Pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności za szkodę powstałą w pojeździe należącym do powoda i wypłaciła mu odszkodowanie w kwocie 4 536,31 zł. Nie budziło bowiem wątpliwości, iż do przedmiotowego zdarzenia drogowego doszło na skutek zawinionego działania uczestnika ruchu drogowego posiadającego polisę w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego u pozwanego ubezpieczyciela. Pozwana kwestionowała natomiast wysokość kosztów naprawy ponad ustaloną przez nią kwotę 4 535,31 zł.

W tym miejscu wskazać należy, że świadczenie ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia majątkowego ma charakter odszkodowawczy i ta funkcja kompensacyjna determinuje podstawową treść pojęciową, zakres i poziom

odszkodowania. Odpowiedzialność natomiast zakładu ubezpieczeń jest szczególną postacią odpowiedzialności cywilnej, a prawo ubezpieczeń majątkowych jest częścią prawa odszkodowawczego. Pojęcie szkody w ubezpieczeniach jest zatem takie samo jak w innych działach prawa odszkodowawczego, zasada odszkodowania nie może być bowiem traktowana w oderwaniu od ogólnych zasad odszkodowawczych, które znalazły wyraz i zostały uregulowane w kodeksie cywilnym. Dotyczy to samych pojęć szkody i odszkodowania. Wskazać przy tym należy, że zakład ubezpieczeń obowiązany jest do naprawienia szkody tylko w formie wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, nie zaś wedle wyboru poszkodowanego także przez przywrócenie stanu poprzedniego, co wyłącza stosowanie w tych okolicznościach art. 363 § 1 k.c. Niezależnie od tego, czy poszkodowany naprawił, uszkodzoną rzecz, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia rzeczy jej wartości sprzed wypadku.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W literaturze dominującą jest teoria adekwatnego związku przyczynowego, od której odstępstwa mogą wystąpić w warunkach opisanych w art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym granicach określonych w art. 361 § 1 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Co do zasady normalny związek przyczynowy pełni zatem w prawie cywilnym funkcję przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, a nadto wyznacza jej granice w tym sensie, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa zdarzeń, z którymi ustawa łączy jego obowiązek odszkodowawczy. Skutki zaś pozostające poza granicami adekwatnej przyczynowości nie są objęte takim obowiązkiem. Adekwatny związek przyczynowy pozwala na uznanie prawnej doniosłości tych skutków, które są dla badanego zdarzenia zwykle (typowe, normalne), a na odrzucenie takich, które oceniamy jako niezwykle, nietypowe, nienormalne. Następstwo zdarzenia ma zaś normalny charakter wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest następstwem danego zdarzenia lub gdy zazwyczaj, w zwykłym porządku rzeczy jest konsekwencją danego zdarzenia (vide: wyrok SN z dnia 11.09.2003 r., sygn. III CKN 473/01 oraz wyrok SN z dnia 26.01.2006 r., II CK 372/05). W świetle powyższego przepisu wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczącego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego jest zakreślona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Reguła płynąca z przywołanego przepisu nakazuje także przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach wspomnianego adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową bowiem funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego L. C. Sąd ustalił, że koszty naprawy pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym

(...), przy użyciu oryginalnych części zamiennych sygnowanych znakiem producenta pojazdu oraz przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę stosowanych przez odpowiednio wyposażone nieautoryzowane warsztaty naprawcze w 2017 roku w województwie (...), wynoszą 13 642,27 zł brutto. Z opinii biegłego sądowego jasno wynika, że **zastosowanie części oryginalnych nie spowoduje wzbogacenia powoda, a naprawa taka pozwoli odtworzyć stan najbardziej zbliżony do stanu sprzed szkody**. Wskazać przy tym należy, że strona pozwana – na co zwrócił uwagę biegły sądowy –

w żaden sposób nie wykazała, by przed zdarzeniem pojazd posiadał części nieoryginalne i tym samym, by zastosowanie do naprawy tożsamy z nimi części pozwoliło na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, ani też, że naprawa przy użyciu części nowych i oryginalnych doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu w stosunku do jego wartości sprzed szkody. Twierdzenie pozwanej, że pojazd mógł zostać naprawiony z zastosowaniem części nieoryginalnych, nie znajduje potwierdzenia w opinii sporządzonej przez biegłego sądowego. Sąd dał wiarę tej opinii, albowiem została ona sporządzona przez osobę dysponującą stosowną wiedzą i doświadczeniem zawodowym, niezainteresowaną wynikiem

sprawy. Ponadto zawiera ona opis dochodzenia do wniosków końcowych opinii, które jawią się jako logicznie wynikające z jej treści.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniosła, że roszczenie powoda jest niezasadne, albowiem powód miał możliwość dokonania naprawy pojazdu za cenę wskazaną w kosztorysie sporządzonym przez pozwaną. Pominęła jednak przy tym dwie istotne okoliczności. Po pierwsze, **w kosztorysie naprawy sporządzonym przez pozwaną uwzględniono części nieoryginalne, których użycie – zgodnie z tym co wynika z opinii biegłego sądowego – nie doprowadziłoby do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.** Z uwagi na uwzględnienie w kosztorysie tańszych części, koszty naprawy – siłą rzeczy – ustalone zostały przez pozwaną na niższym poziomie. Twierdzenie pozwanej, że zastosowanie do naprawy części nieoryginalnych P pozwoliłoby na przywrócenie pojazdu powoda do stanu sprzed szkody uznać należy za polemikę z opinią biegłego sądowego zmierzającą do zakwestionowania opinii nie dlatego, że jest ona nierzetelna, ale dlatego, że wnioski z niej wypływające są sprzeczne ze stanowiskiem pozwanej i dla niej niekorzystne. Po drugie, **w ramach obowiązku minimalizacji szkody ubezpieczyciel nie może domagać się od poszkodowanego, aby ten dokonał naprawy we wskazanym przez ubezpieczyciela warsztacie** oraz w technologii uwzględnionej w kosztorysie naprawy. Wybór warsztatu należy bowiem do poszkodowanego, o ile w ogóle podejmie on decyzję o tym, by pojazd naprawić.

Skoro hipotetyczne koszty naprawy przywracającej pojazd do stanu sprzed zdarzenia zostały ustalone na kwotę 13 642,27 zł, a pozwana wypłaciła już powodowi w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 4 536,31 zł, to do zapłaty pozostała jeszcze kwota 9 105,96 zł.

Uzasadnione okazało się również żądanie zapłaty kwoty 350 złotych tytułem kosztów sporządzenia wyceny pojazdu przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego. Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia może - stosownie

do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (por. uchwałę SN z dnia 18.05.2004r. , III CZP 24/04, opubl. OSNC 2005/7-8/117). W uchwale tej Sąd Najwyższy wskazał, że o tym, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Zważywszy na ustaloną przez pozwaną wysokość szkody, zlecenie przez powodów sporządzenia wyceny pojazdu przez rzeczoznawcę niezależnego od ubezpieczyciela, należy uznać za uzasadnione i konieczne dla ustalenia czy w ogóle i w jakim zakresie powodowie mogą domagać się uzupełnienia wypłaconego odszkodowania. Nadto ustalenia co do wartości pojazdu przed powstaniem szkody i jego pozostałości poczynione przez rzeczoznawcę R. K. nie odbiegają znacząco od ustaleń poczynionych w toku procesu na podstawie opinii biegłego sądowego. Stąd też pozwana winna zwrócić powodowi poniesione z tego tytułu koszty. Wysokość wydatków z tego tytułu wynika z dokumentu prywatnego

w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 17 lipca 2017 roku, a faktu zapłaty adnotacja na fakturze o treści: „zapłacono gotówką”. Prawdziwość i wiarygodność tych dokumentów nie była przez pozwaną kwestionowana, a i Sąd nie dopatrywał się okoliczności dyskwalifikujących ich przydatność do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9 455,96 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 9 105,96 zł od dnia 25 czerwca 2017 roku i od kwoty 350 zł od dnia 21 października 2017 roku oraz oddalił powództwo w pozostałej części.

Roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje oparcie w treści art. art. 359 § 1 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c.

w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego

w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia

22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02). Ubezpieczyciel, stosownie do treści przepisu art. 817 § 1 k.c., obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek ustawowych od należnej wierzycielowi sumy. Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy, a spełnienie świadczenia w terminie późniejszym niż wynikający z art. 817 k.c. może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel wykaże istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych z wymaganą od niego starannością profesjonalisty, według standardu, którego reguły wyznacza przepis art. 16 ust. 1 ustawy z 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej.

Zgłoszenie szkody w pojeździe zostało dokonane w dniu 22 maja 2017 roku, a zatem pozwana winna spełnić świadczenie najpóźniej do dnia 21 czerwca 2017 roku. Pozwana nie podnosiła przy tym, ani tym bardziej nie udowodniła, aby w terminie zakreślonym przepisem art. 17 § 1 k.c., nie było możliwe wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia. Kosztorys naprawy stanowiący podstawę ustalenia odszkodowania został sporządzony przez pozwaną w dniu 25 maja 2017 roku, a pismo informujące powoda o przyznaniu odszkodowania w dniu 6 czerwca 2017 roku. Wysokość szkody powstałej w pojeździe powoda została ustalona

w toku niniejszego procesu na podstawie okoliczności istniejących i znanych pozwanej w postępowaniu likwidacyjnym. Skoro zatem pozwana nie spełniła świadczenia z tytułu naprawienia szkody w pełnej wysokości do dnia 21 czerwca 2017 roku, od tego dnia pozostaje w opóźnieniu, co uzasadnia zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty uzupełniającej odszkodowanie od dnia wskazanego w pozwie, tj. 25 czerwca 2017 roku.

Odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie kwoty stanowiącej równowartość kosztów zlecenia prywatnej opinii należą się powodowi natomiast od dnia wezwania do zapłaty. Żądanie w tym zakresie nie było bowiem objęte zgłoszeniem szkody w pojeździe z dnia 22 maja 2017 roku, ponieważ koszty z tego tytułu w dacie dokonania zgłoszenia nie zostały jeszcze poniesione. Powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 350 złotych pismem z dnia 6 października 2017 roku w terminie 14 dni. Od dnia 21 października 2017 roku pozwana pozostaje zatem w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, co uzasadnia żądanie zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 21 października 2017 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 par. 1 kpc. Na zasądzoną z tego tytułu kwotę 2 790 zł składa się wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym ustalone na podstawie

par. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych na kwotę 1800 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, uiszczona przez powoda i wykorzystana w całości zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 500 zł oraz uiszczona opłata sądowa od pozwu w kwocie 473 zł.

O niewykorzystanej części zaliczki uiszczonej przez pozwaną Sąd orzekł w pkt IV wyroku.